

1

Iedereen zei dat het heksen waren.

Ik wilde het heel graag geloven. Ik zat pas een paar maanden op deze school, maar ik zag hoe het er hier aan toe ging. Ze bewogen zich als gladde vissen door de gangen, met rimpelingen in hun kielzog, blikken die hun ruggen en hun haar volgden. De andere leerlingen uit hun jaar waren er inmiddels aan gewend geraakt, of deden in elk geval alsof, en probeerden uit alle macht te kijken alsof het ze niets interesseerde. Maar de jongere leerlingen hadden nog niet geleerd om hun sullige blik en hun betoverde, kwetsbare gezichtsuitdrukking te verbergen.

Summer Grace, de jongste van het stel, was vijftien en zat bij mij in de klas. Ze durfde leraren een brutale mond te geven, ook leraren tegen wie verder niemand brutaal durfde te zijn, en haar toon was precies onbeschoft genoeg om duidelijk te maken dat ze het gezag uitdaagde, maar niet genoeg om echt in de problemen te komen. Haar blonde Grace-haar was gitzwart geverfd en haar ogen waren altijd omrand met zwarte kohl en met een heleboel oogschaduw. Ze droeg een skinny jeans en laarzen met gespen of negentiende-eeuwse rijglaarzen. Aan haar vingers had ze allemaal dikke zilveren ringen, en ze had altijd minimaal twee kettingen om. Popmuziek vond ze 'het werk van de duivel' – dat zei ze altijd met een sarcastisch glimlachje – en als ze je erop betrapte dat je over een boyband stond te praten, maakte ze je helemaal af. Het ergste was nog wel dat iedereen dan meedeed, zelfs degenen met wie je drie seconden daarvoor nog opgewonden over die band had staan praten. Omdat ze een Grace was.

Thalia en Fenrin Grace waren zeventien, en daarmee de oudsten. Ze waren een twee-eiige tweeling, maar je zag wel dat ze familie van elkaar waren. Thalia was slank, lenig en tenger, en haar dunne polsen werden geaccen-

tueerd door een hele zwik rinkelende armbanden. Rondom in haar dikke bos honingblonde haar had ze een dichte rij grove, karamelkleurige extensions laten invlechten. Ze droeg haar haar los, golvend over haar schouders, of achteloos in een knot boven op haar hoofd opgestoken, waar dan altijd plukken uit losraakten die in haar nek kringelden. Ze droeg lange rokken met verfijnde borduursels van kralen en minuscule spiegeltsjes langs de zoom, dunne bloesjes met wijde hals, die tegen haar huid zweefden, en een sjaal met metallic draden en franje om haar heupen geknoopt. Sommige meisjes probeerden haar te imiteren, maar die zagen er dan altijd uit alsof ze verkleed als zigeunerin naar school waren gekomen, tot hun grote verdriet, en daarna trokken ze die kleren nooit meer aan.

Zelfs ik had er een keer geen weerstand aan kunnen bieden en ook zoiets aangetrokken. Eén keer maar, toen ik hier net op school zat. Géén gezicht. Thalia zag eruit alsof ze gewoon in die kleren geboren was.

En dan had je Fenrin nog.

Fenrin.

Fenrin Grace. Zelfs zijn naam klonk mythisch, alsof hij meer een fantasiewezen was dan een jongen. Hij was de Pan van de school. Fenrin was blonder dan zijn tweelingzusje Thalia, en droeg zijn haar sluik over zijn voorhoofd. Hij droeg witte katoenen hemden en had altijd een heleboel leren koordjes om zijn polsen gewikkeld. Aan een leren veter om zijn hals bungelde altijd een geverniste hoortjesschelp. Die deed hij nooit af, leek het wel. De veter lag in een volmaakte v-vorm tegen zijn borst. Hij was mager, broodmager. Hij had een arrogante en lome glimlach.

En ik was echt tot over mijn oren verliefd op hem.

Dat was wel het stomste, meest voor de hand liggende wat ik had kunnen doen, en ik haatte mezelf er ook om. Elk meisje met ogen in haar hoofd was verliefd op Fenrin. Maar ik was niet zo'n wauwelend, kwebbelend wicht dat heel bestudeerd haar haar naar achteren zwaaide en van die dikke, zoetige lipgloss op had. Diep vanbinnen, waar niemand het kon zien, brandde onophoudelijk mijn kern, gitzwart en fel.

De Graces hadden vrienden, maar eigenlijk ook weer niet. Zo nu en dan gingen ze met iemand om met wie ze nog nooit eerder waren omgegaan, en eigenden zich diegene dan een tijdje toe. Meestal bleef het ook maar bij een tijdje. Ze veranderden van vrienden zoals sommige mensen van kapsel veranderen, alsof ze voortdurend wachtten tot zich een leuker iemand aandiende. Ze gingen in tegenstelling tot alle anderen nooit in het weekend

naar het café en op woensdagavond ook nooit naar de jongerenavond in het buurthuis. Het gerucht ging dat ze bijna nooit de deur uit mochten, behalve om naar school te gaan. Niemand wist eigenlijk iets over hun privéleven, behalve dan met wie Fenrin het die week deed, want daar deed hij nooit geheimzinnig over. Hij paradeerde met het betreffende meisje de school rond zolang als het duurde, met één arm loom over haar schouders, en zij keek giechelend, stervend van geluk, dweepziek naar hem op. Ik had hem nooit langer dan een paar maanden met zo'n meisje gezien. Het stelde niks voor, het was gewoon afleiding. Hij wachtte op een bijzonder meisje, op iemand die anders was, die zijn aandacht zo plotseling en zo volledig in beslag zou nemen, dat hij zich zou afvragen hoe hij het al die tijd zonder had gered. Dat gold voor hen alle drie. Dat zag ik gewoon.

Ik hoefde alleen maar een manier te vinden om hun te laten zien dat ik degene was op wie ze al die tijd hadden gewacht.

2

Aanvankelijk dacht ik dat de verhuizing naar deze stad een straf was voor wat ik had gedaan.

Het was heel ver van de plaats waar ik was opgegroeid, en voor we hier kwamen wonen, had ik er nog nooit van gehoord. Mijn moeder was hier als kind een paar keer met vakantie geweest en had op de een of andere manier besloten dat dit kleine, oude kustplaatsje, ingeklemd tussen de zee en uitgestrekte, ongetemde natuur, dé plek was waar we na de afgelopen vreselijke maanden de draad van ons leven weer konden oppakken. Duinen, bossen en heidevelden, bezaaid met stenen, kropen door het landschap en vormden rondom een soort afbakening. Ik kwam uit een betonnen voorstad, boordevol winkels, meubelzaken en kapsalons. Veel meer natuur dan de door de gemeente onderhouden bloemperken langs de hoofdstraat was er niet. Hier werd je voortdurend geconfronteerd met waaruit je was voortgekomen. Je leefde in de natuur en je ademde de natuur in.

Voor de Graces me hadden opgemerkt was ik het stille meisje dat zich altijd op de achtergrond hield en geen aandacht probeerde te trekken. Toen ik hier net was komen wonen, waren een paar andere mensen best aardig tegen me geweest; we spraken af en ze gaven me een spoedcursus in hoe het er hier aan toe ging. Maar ze kregen er genoeg van dat ik me altijd zo hermetisch afsloot, dat niemand wist wat er in me omging, en ik kreeg er genoeg van dat ze het allemaal over dingen hadden waar ik niet eens enthousiasme voor kon veinzen, zoals seks hebben, feesten, en televisieprogramma's over mensen die seks hadden en feestten.

De Graces waren anders.

Toen iemand mij vertelde dat het heksen waren, had ik vol ongeloof gelachen. Het leek me een geval van 'die nieuwe wat wijsmaken en kijken of

ze erin trapt'. Maar hoewel sommige mensen met hun ogen draaiden, zag je wel dat iedereen onder dat cynisme vermoedde dat het best eens waar kon zijn. Dat er iets met de Graces aan de hand was. Ze liepen niet in de pas met de rest van de school; het waren op hun manier beroemdheden met een bontstola van geheimzinnigheid om zich heen en iets vluchtigs over zich wat verleidelijk over magie fluisterde.

Maar ik móést het zeker weten.

Ik probeerde erachter te komen hoe ze in elkaar staken, wat ik moest doen om bij hen in het vizier te komen. Ik zou bloedmooi kunnen zijn, wat ik niet was, ik zou bevriend kunnen raken met hun vrienden, wat ik niet was – ik had nog nooit iemand leren kennen die tot hun intieme vriendenkring behoorde. Ik zou kunnen gaan surfen, de voornaamste bezigheid van iedereen hier die ook maar een beetje cool te noemen was, maar dat had ik zelfs nog nooit geprobeerd en ik zou er waarschijnlijk helemaal niks van bakken. Ik zou me luidruchtig kunnen gaan gedragen, maar de populariteit van luidruchtige mensen was een kort leven beschoren: iedereen kreeg schoon genoeg van hen. Dus toen ik hier net woonde, deed ik niets en probeerde me erdoorheen te slaan. Het probleem was dat ik altijd echt over dingen nadacht. Soms verlamden die dingen me, al die 'stel nou dat ik'-acties, en dan deed ik dus maar helemaal niets, omdat dat veiliger was. Ik was bang voor wat er zou gebeuren als ik wel iets deed.

Maar op de dag dat ze mij in het vizier kregen, reageerde ik zuiver intuïtief, en daardoor wist ik naderhand dat ik er goed aan had gedaan. Kijk, echte heksen horen natuurlijk oor te hebben voor het geheime ritme van het universum. Die wegen van alle mogelijke opties niet heel precies de voors en tegens af – dat doen magische wezens gewoon niet. Die waren niet bang om zich over te geven. Die hadden de moed om anders te zijn, en die interesseerden zich niet voor wat andere mensen dachten. Daar maalden ze niet om.

Ik wilde niets liever dan ook zo zijn.

Het was lunchpauze, en een zeldzaam voorproefje van de lentezon had iedereen naar buiten gedreven. Het gras was nog nat van de regen van afgelopen nacht, dus we stonden allemaal hutjemutje op de verharde binnenvlaats. De jongens speelden football. De meisjes zaten op de lage muur aan de zijkant of strekten hun blote benen uit op het asfalt en zaten met hun rug tegen het hek van harmonicagaas te praten, te gillen en te sms'en.

Fenrins gevolg van dat moment was een bal heen en weer aan het trappen, en hij deed halfhartig mee, maar stopte zo nu en dan even om ontspan-

nen en breed grijnzend met een meisje te praten dat op hem af was komen rennen. Hij vormde een stralend baken in de menigte, hij bevond zich te midden van alle anderen, maar was er toch maar al te graag van afgezonderd. Hij speelde, kletste en lachte mee, prima, maar ik merkte toch aan hem dat hij zijn ware aard verborgen hield.

Dat was precies het deel waar ik het meest in geïnteresseerd was.

Ik zorgde ervoor dat ik vroeg bij de muur was, ging zitten en sloeg mijn boek open in de hoop dat ik arrogant, cool en gereserveerd zou overkomen, en dus niet verdrietig en alleen. Ik wist niet of hij me gezien had. Ik keek niet op. Als ik opkeek, was meteen duidelijk dat ik maar een pose aannam.

Na twintig minuten begon een van de jongens die aan het spelen waren – hij heette Danny, maar iedereen noemde hem Dannyboy, alsof dat één naam was – te flirten met een wel erg luidruchtig, giechelend meisje, Niral geheten, door de bal tegen haar deel van de muur te schieten, zodat ze elke keer dat hij langs stuiterde een gil slaakte. Hoe vaker hij dat deed, hoe meer ik zijn vrienden achter zijn rug hun ogen ten hemel zag slaan.

Niral mocht mij niet. En dat was vreemd, want verder liet iedereen me, nadat men had vastgesteld dat ik saai was, met rust. Maar ik had haar er een paar keer op betrapt dat ze naar me stond te kijken, alsof iets aan mijn gezicht haar niet beviel. Ik vroeg me af wat ze zag. We hadden nog nooit een woord met elkaar gewisseld.

Ik had een keer opgezocht wat haar naam betekende: 'kalm'. Het leven zat vol ironische dingetjes. Ze droeg grote oorringen van nepgoud en heel korte rokjes, en haar stem had iets krassends, als van een ekster. Ik had haar een keer met haar ouders in de stad gezien. Haar mollige moedertje had een prachtige sari aan en droeg haar lange haar in een vlecht. Niral knipte haar haar kort en schoor het aan één kant op. Ze was niet blij met haar afkomst.

Niral moest ook niets hebben van Anna, een verlegen meisje dat er met haar dichte zwarte krullen en grote, donkere ogen uitzag als een pop. Niral vond het leuk om mensen te plagen, en als ze dat deed, kreeg haar stem altijd een gemene, spottende toon. Anna, haar favoriete doelwit, zat een eindje bij mij vandaan op de muur. Niral kwam met een vriendin de binnenplaats op gelopen, keek even rond en koos er toen voor om pal naast Anna te gaan zitten, die zich met haar gespannen kinderlichaampje nog dichter over haar telefoon boog.

Ik zat met Engels en wiskunde bij Niral in de klas, en ik zag eigenlijk niet veel bijzonders aan haar. Misschien deed ze zo luidruchtig omdat ze dat er-

gens zelf ook wel wist. Ze leek een hekel te hebben aan mensen die ze niet à la minute begreep. Anna was stil en kinderlijk, en daarmee een voor de hand liggend doelwit. Niral vond het leuk om tegen andere leerlingen te zeggen dat Anna lesbisch was. Ze zei het op een lizjige toon en met nadruk op beide lettergrepen. Het leek wel of Anna een huid van lijm had, want ze kon totaal niet tegen plaagstootjes. Die gleden niet van haar af, maar bleven in dikke, gloeiende plooiën tegen haar aan plakken. Niral fluisterde en wees, en Anna dook in elkaar alsof ze in haar eigen buik wilde wegkruipen.

Toen begon Dannyboy ook mee te doen, in de hoop indruk op Niral te maken. Hij schoot de bal met bewonderenswaardige precisie naar Anna toe; hij knalde tegen haar handen en haar telefoon viel met een dof krakend geluid op de grond.

Dannyboy slenterde naar haar toe. ‘Sorry,’ zei hij nonchalant, maar hij keek ondertussen naar Niral.

Anna trok haar hoofd in. Haar zwarte krullen bungelden naast haar wangen. Ze wist niet wat ze moest doen. Als ze haar telefoon zou oprapen, gingen ze misschien door met treiteren. Als ze bleef zitten, pakten zij haar telefoon misschien en zouden ze proberen de pesterij voort te zetten.

Ik keek het allemaal over de rand van mijn boek heen aan.

Ik haatte dat terloopse getreiter waarbij mensen genegeerd worden, gewoon omdat dat gemakkelijker was – ik was er zelf het slachtoffer van geweest. Ik keek hoe de bal langzaam naar me toe rolde en tegen mijn voet stootte. Ik stond op, pakte hem op, en in plaats van hem terug te gooien, gooide ik hem de andere kant op, het veld op. Hij stuiterde over het natte gras.

‘Wat doe jij nou?’ zei een andere jongen boos. Ik wist niet hoe hij heette; hij ging niet met Fenrin om. Dannyboy en Niral keken me als gestoken aan.

Fenrin zag het allemaal gebeuren. Uit mijn ooghoek zag ik zijn goudkleurige silhouet stilhouden.

‘O jeetje, sorry hoor,’ zei ik. ‘Ik dacht dat die twee misschien even alleen wilden zijn in plaats van ons allemaal kotsmisselijk te maken met dat geslijm.’

Er viel een oorverdovende stilte.

Toen begon de boze jongen te lachen. ‘Dannyboy, neem je vriendinnetje mee en ga de bal halen, man. Dan zien we je over een paar uur wel weer.’

Dannyboy stond ongemakkelijk van zijn ene voet op de andere te wippen.

‘Achter aan het veld is een bosje,’ zei ik. ‘Lekker beschut.’

‘Stom wijf,’ zei Niral tegen me.

‘Als jij het niet kunt hebben, moet je misschien ook niet zo tegen anderen doen,’ reageerde ik rustig.

‘Daar heeft die nieuwe gelijk in,’ zei de boze jongen.

Niral bleef even zitten; ze probeerde te bedenken wat ze moest doen. Het tij had zich tegen haar gekeerd.

‘Kom mee,’ zei ze tegen haar vriendin. Ze pakten hun tas, hun make-up en hun telefoon, en liepen weg.

Dannyboy durfde haar niet na te kijken – de boze jongen pestte hem nog steeds. Hij ging maar weer het veld op. Anna raapte haar telefoon op en deed net of ze sms’te; haar vingers tikten in een ritme dat nergens op sloeg. Het scheelde niet veel of ik verstond niet wat ze fluisterde. ‘Ik dacht dat het scherm helemaal gebarsten was. Het zag er wel uit of het kapot was.’

Ze bedankte me niet en keek zelfs niet op. Ik was blij toe. Ik voelde me minstens net zo ongemakkelijk als zij, en ik had het echt niet getrokken als we allebei ook nog tegen elkaar ongemakkelijk waren gaan doen. Ik ging weer naast haar zitten, stak mijn neus in mijn boek en wachtte tot het gejaagde gebonk van mijn hart tot rust kwam.

Toen de bel ging, hing ik mijn tas over mijn schouder en trok ter plekke de stoute schoenen aan. Zonder er verder bij na te denken liep ik naar Fenrin toe, alsof ik met hem wilde praten. Toen ik op hem afliep, voelde ik zijn blik, zijn nieuwsgierigheid. Maar in plaats van daar woorden op te laten volgen, liep ik gewoon door. Op het allerlaatste moment sloeg ik mijn ogen naar hem op, maar voor mijn gezicht zijn zielige blos kon inzetten, trok ik even mijn wenkbrauwen naar hem op. *Wat moet een mens anders?* zei die blik. *Ja, ik zie je, nou en?* zei die blik. *Ik hoef niet zo nodig met je te praten, maar ik nee-geer je ook niet, want dat zou een beetje te gekunsteld overkomen,* zei die blik.

Ik sloeg mijn ogen neer en liep door.

‘Hé!’ riep hij me na.

Ik bleef staan. Mijn hart beukte woedend met zijn vuisten tegen mijn ribbenkast. Hij stond hooguit een meter bij me vandaan.

‘Iemand die het opneemt voor de zwakkeren,’ zei hij met een grijns. Het eerste wat hij ooit tegen me had gezegd.

‘Ik heb het gewoon niet zo op pestkoppen,’ verklaarde ik.

‘Je kunt de heldin van de school worden. Onschuldige mensen redden. Een cape dragen.’

Ik glimlachte een beetje spottend naar hem. ‘Ik ben niet aardig genoeg om heldin te zijn.’

‘O nee? Wou je soms beweren dat je de slechterik bent?’

Ik zweeg even, ik wist niet goed wat ik hierop moest antwoorden. ‘Volgens mij ligt het bij niemand zo zwart-wit. Ook bij jou niet.’

Zijn grijns verbreedde zich. ‘Bij mij?’

‘Ja. Ik denk wel eens dat je er schoon genoeg van moet krijgen dat iedereen je zo bewondert terwijl ze je misschien niet eens echt kennen. Misschien is jouw ware aard wel duisterder dan je aan de wereld laat zien.’

De stand van zijn mond versteende. Mijn vroegere ik deinsde geschrokken achteruit van zo veel roekeloosheid. Het werd meestal niet op prijs gesteld als ik dit soort dingen zei.

‘Zo zeg,’ zei hij bedachtzaam, ‘je bent er niet echt op uit om vrienden te maken, hè?’

Vanbinnen kromp ik ineem. Ik had het verpest. ‘Ik... Ik ben gewoon op zoek naar de juiste mensen,’ zei ik. ‘Naar mensen die net zo in elkaar zitten als ik. Meer niet.’

Ik had me nog zo voorgenomen om dit niet meer te doen. Hier kenden ze me niet – ik kon mezelf opnieuw uitvinden, de 2.0-versie van mezelf worden, nu met verbeterde sociale vaardigheden.

Hou verder je mond. Hou verder je mond. Loop weg voor je het nog erger maakt.

‘En hóé zit jij dan in elkaar?’ vroeg hij. Hij zei het niet op pesterige toon. Hij was echt benieuwd, leek het wel.

Nou, dan kon ik net zo goed de deur met een luide knal achter me dichtslaan.

‘Ik heb het gevoel dat ik de waarheid van de wereld moet zien te vinden,’ zei ik. ‘Dat er meer is dan alleen dit.’ Ik stak hulpeloos mijn hand op en wees naar het grijze schoolgebouw dat boven ons uittorende. ‘Meer dan alleen... dít, dit leven, dag in dag uit, tot ik dood ben. Er móét gewoonweg meer zijn. En dat wil ik vinden. Dat móét ik vinden.’

Zijn ogen stonden argwanend. Ik meende die blik te kennen – zo keek je, op je hoede, als je een gestoord persoon tegenover je had.

Ik zuchtte. ‘Ik moet gaan. Sorry als ik je beledigd heb.’

Ik liep weg. Hij zei niets.

Ik had net ten overstaan van de populairste jongen van school mijn ziel blootgelegd, en dat had hij met stilzwijgen beantwoord.

Misschien kon ik mijn moeder overhalen om nog een keer te verhuizen.

De volgende dag regende het, dus at ik mijn brood in de bibliotheek. Ik was alleen; de aardige meisjes met wie ik was omgegaan toen ik hier net op school zat, vroegen me tegenwoordig nooit meer om in de kantine bij hen te komen zitten, en ik was blij dat ik zo tijd had om voor de les nog wat verder te lezen. Het was te koud om naar buiten te gaan, en meneer Jarvis, de bibliothecaris, was nergens te bekennen, dus zette ik mijn tas op de tafel en maakte daarachter mijn broodtrommel open. Toast met koude bonen en gesmolten kaas erop. Een beetje slijmerig, maar goedkoop en gemakkelijk te maken – twee belangrijke criteria bij ons thuis. Ik haalde mijn lunchvork tevoorschijn, de enige in onze bestekla die er niet uitzag alsof hij afkomstig was uit een plastic picknicksetje. Hij was van een dik soort vergeeld zilver en op de greep zaten krullen in ondiep reliëf. Ik waste hem elke avond af en nam hem elke dag weer mee naar school. Als ik die vork gebruikte, voelde ik me een beetje bijzonderder, alsof ik niet zomaar een armoedzaaier was, en mijn moeder merkte toch nooit dat hij uit de la verdwenen was.

Ik had me die hele dag en ook nog die avond zorgen gemaakt over mijn gesprekje met Fenrin; ik had keer op keer in gedachten herhaald wat ik gezegd had en me afgevraagd of ik het niet beter had kunnen doen. In mijn gedachten klonk mijn stem gelijkmatig en weloverwogen, met een mooie cadans, die hem precies tussen zangerig en muzikaal in plaatste. In werkelijkheid had ik echter een onaangenaam stads accent waar ik niet echt iets aan kon veranderen, een en al harde klanken en zacht, dom gebrouw. Ik vroeg me af of hij dat had gemerkt. Ik vroeg me af of hij me erom had veroordeeld.

Ik at en las mijn boek, een bepaald soort fantasyroman waar ik stiekem dol op was. Dat was wat ik het liefste deed: eten en lezen. Dan hield de wereld gewoon een tijdje zijn mond. Ik was net bij het deel gekomen waarin prinses Mar'a'tha een pijl had geschoten in een van de horden demonen die het koninklijke jachtkamp aanvielen, en toen voelde ik het.

Hem. Ik voelde hem.

Ik keek op en zag zijn gezicht, dat neerkeek op mijn gênante boek en mijn gênante lunch.

‘Stoor ik?’ vroeg Fenrin. Een lange lok van zijn aan de punten goudblonde haar was achter zijn oor losgeraakt en hing langs zijn jukbeen. Ik ving zelfs een vleugje van zijn geur op. Hij rook naar vanille, maar dan naar een vollere, mannelijkere soort. Zijn huid was licht zongebruind.

Ik had mijn vork niet laten zakken; ik keek hem gewoon onnozel over mijn vork heen aan.

Het had gewerkt. Ik had hem de waarheid verteld en dat had gewerkt.

‘In je eentje in de bibliotheek eten, terwijl verder iedereen in de kantine zit,’ zei hij mijmerend. ‘Je vindt het vast fijn om alleen te zijn.’

‘Ja,’ zei ik. Maar ik had het niet goed begrepen, want hij trok zijn wenkbrauwen op.

‘Eh... oké. Sorry dat ik je gestoord heb,’ zei hij, en hij draaide zich om. Ik liet mijn vork zakken.

Néé, wácht! wilde ik schreeuwen. Op dit moment hoorde je iets grappigs te zeggen om de spot met jezelf te drijven, zodat hij moest lachen, en dan zou je het in zijn ogen zien: dat hij je cool vond. En dan was het voor elkaar, dan hoorde je erbij.

Maar er kwam geen woord uit mijn mond en mijn kans was verkeken.

Er zat verder nog maar één iemand in de bibliotheek, een jongen, Marcus, uit Fenrins jaar (altijd Marcús, nooit gewoon Marc, had ik iemand een keer spottend horen zeggen). Hij beschikte over het soort aanwezigheid dat naar binnen vouwde, alsof hij het verschrikkelijk vond om de aandacht te trekken. Dat begreep ik en daarom gaf ik hem ruim baan.

Vandaar dat ik er wel van opkeek toen Fenrin zich naar Marcus omdraaide en hem recht aankeek in plaats van hem te negeren. En op zijn beurt deed Marcus geen poging om onzichtbaar te zijn, maar bleef hij Fenrin ook aankijken. Fenrin trok zijn mond tot een dunne strakke streep. Marcus bleef doodstil zitten.

Dit vreemde gedrag, dat niet echt agressief was en ook niet eenvoudig te peilen, duurde nog even en toen maakte Fenrin een snuivend geluid, draaide zich om en zag dat ik naar hen keek. Ik probeerde te glimlachen, om hem een opening te bieden.

Dat leek te werken. Hij sloeg zijn armen over elkaar en wiegde op zijn voeten van voor naar achteren.

‘Oké, op het gevaar af dat ik nu als een idioot overkom die er geen genoeg van kan krijgen: waarom vind je het fijn om alleen te zijn?’ zei hij tegen mij.

Mijn mond ging open en dicht, en ik vertelde het hem eerlijk, want door eerlijk te zijn was ik zo ver gekomen, en ik had de indruk dat vooral mijn eerlijkheid, meer dan wat ook, me voor hem zou innemen.

Ik dwong mezelf hem recht aan te kijken. ‘Als ik alleen ben, hoef ik niet meer te doen alsof.’

Fenrin glimlachte.

Bingo, zoals mijn moeder vaak zei.